

**Biserica Ortodoxă din Moldova
Centrul Social „AGAPIS”**

Preot Octavian Moșin

HIV/SIDA - salvând viața prin credință

**Modalități de implicare a Bisericii Ortodoxe
în depășirea acestei maladii**



Să învingem boala

Cine duce lupta cea bună a mântuirii o face și dacă este bolnav, și dacă este sănătos. Acela poartă cu răbdare crucea, oricât ar fi de grea. Nu consideră că boala e rea și sănătatea e bună, ci consideră că boala e bună în măsura în care duce la pocăință și sănătatea e bună în măsura în care e folosită într-un mod binecuvântat.

Boala și sănătatea pot fi pierzătoare atunci când omul vrea să trăiască după propria voie, călcând poruncile dumnezeiești. Omul care este cu adevărat credincios Îi mulțumește lui Dumnezeu și când este sănătos, și când este bolnav. Și atunci, când duce povara bolii, și, fără să vrea, devine o povară pentru casnicii săi, primește totul ca din mâna lui Dumnezeu și se lasă ajutat de cei pe care el însuși și-ar fi dorit să îi ajute...

Principala rugăciune pe care o înalță credincioșii este pentru sănătate, apoi urmează celelalte. Frumos spune un proverb că toate le cumperi, afară de sănătate. Astfel, grija primordială a fiecăruia dintre noi este să-și mențină sănătatea atât cea trupească, dar, mai cu seamă, cea duhovnicească.

Trebuie să recunoaștem că boala este consecința păcatului și, chiar dacă unii se simt sănătoși biologic, adesea lăuntricul este plin de boli.

Ceea ce încercăm să revigorăm în ultima vreme este tocmai atenția sporită asupra sănătății societății. Biserica se vrea a fi o instituție nu numai sfântă, dar și sănătoasă, integră.

Exact așa, după cum în vremea Mântuitorului bănuiau diverse boli incurabile și în zilele noastre sunt zeci de maladii care secără vieți omenești.

Una din cele mai groaznice este HIV/SIDA, despre care se va vorbi și în această cărțuție.

Biserica Ortodoxă din Moldova se implică tot mai activ în depășirea acestei boli, dar mai ales întru susținerea celor care i-au căzut pradă.

Centrul nostru Social „Agapis” vine cu unele sugestii și abordări teologice ale bolii, în general, și a HIV/SIDA, în special. Astfel, credem că va fi un îndrumar binevenit pentru slujitorii noștri care tot mai des se întâlnesc cu victime vii, dar și pentru toți cei care vor să pătrundă în esența acestei maladii a zilelor noastre.

*Cu arhierești binecuvântări,
ÎPS VLADIMIR,
Mitropolitul Chișinăului și al întregii Moldove*

Despre această boală nemiloasă

SIDA este una dintre cele mai grave boli din istoria omenirii. În jurul anului 1980, medicii din America de Nord și Europa au început să observe o creștere treptată a numărului de pacienți ce sufereau de o boală nouă și misterioasă. Organismele persoanelor afectate de această boală nu mai puteau lupta împotriva germenilor. Prin urmare, aceștia mureau din cauza diverselor boli infecțioase, cum ar fi pneumonia. Pacienții nu s-au născut cu această boală, ci au contactat-o într-un anume fel. Și mai misterios era faptul că boala nu prezenta caracteristicile unei singure afecțiuni, ci o serie întreagă de simptome și infecții. Se credea că principalul efect al bolii este slăbirea sau distrugerea sistemului imunitar. În termeni medicali, o serie sau un grup de simptome și afecțiuni ce tind să acționeze împreună poartă numele de sindrom. Deci, noua boală a fost denumită SIDA, adică Sindromul Imunodeficienței Dobândite. Primele cazuri de SIDA au fost diagnosticate în mod oficial în SUA, în anul 1981. După modul de răspândire și alți factori, medicii au dedus că boala nou-apărută era cauzată de un germen minuscul, un tip de virus. Specialiștii afirmă că încă prin anii '70 au existat persoane infectate. De atunci, SIDA a provocat moartea a peste 25 milioane de oameni din toată lumea.

Astăzi, această epidemie se întâlnește, în primul rând, la tineri. HIV/SIDA este o boală cronică cu o evoluție îndelungată, fără semne și simptome specifice. Virusul poate exista în corpul uman timp de 10-12 ani, fără ca persoana infectată să prezinte semne de îmbolnăvire. Această infecție afectează sistemul de apărare al organismului și este cauzată de un virus specific numit HIV.

HIV atacă celulele sistemului de apărare al corpului uman, de aceea persoanele care au această boală se pot îmbolnăvi foarte ușor. Efectele ei se fac simțite atât în plan biologic, cât și în cel al relațiilor sociale și de familie.

Pe măsură ce numărul acestor celule scade, organismul persoanelor infectate cu HIV (seropozitive) nu mai poate face față bolilor (pneumonie, tuberculoză, meningită etc.). Atunci când organismul unei persoane HIV+ ajunge în acest stadiu și nu se mai poate apăra împotriva infecțiilor, se spune că acea persoană suferă de Sindromul Imunodeficienței Dobândite, adică SIDA. Din acest moment sănătatea persoanei începe să se deterioreze rapid, ducând în final la deces.

La ora actuală, SIDA este incurabilă, dar deja există medicamente care încetinesc evoluția ei, îmbunătățind calitatea vieții celor bolnavi. Ele sunt disponibile și în Republica Moldova. Persoanele HIV infectate nu trebuie să renunțe la viitor, ci să facă o schimbare în comportament, adică să aibă mai multă grijă față de sine și față de ceilalți. Tratamentele antivirale moderne pot prelungi esențial viața unei persoane HIV-pozitive. De rând cu tratamentul, toleranța celor din jur este un real ajutor și o necesitate pentru persoanele infectate cu HIV.

Coștientizând responsabilitatea față de Dumnezeu și față de oameni, Biserica consideră că este de datoria sa să se implice în problema prevenirii răspândirii HIV/SIDA. Factorii sociali și cei medicali contribuie la identificarea grupurilor de risc, care sunt cauzele răspândirii infecției. Cauza primordială în desiminarea acestei epidemii o constituie mărirea și înmulțirea păcatului și a fărădelegilor, pierderea valorilor moral-spirituale. Toate aceste procese distructive mărturisesc despre carențele morale, care au infectat societatea, iar dacă vom urma aceeași direcție riscăm să ajungem la o catastrofă socială.

Singurul tratament – Credința

*„Spitalele n-au existat în antichitate;
ele au apărut în primele secole ale Erei Creștine
și sunt efectele carității” (Nicolae G. Păulescu)*

Un însoțitor inevitabil al vieții noastre este boala. Ori cât am vrea s-o evităm, oricât ne-am strădui să ne păstrăm sănătatea, totuși, cândva, aceasta se va clătina și va cădea, și astfel ne vom îmbolnăvi, adică ne vom găsi în patul durerii: bătrâni, tineri și copii, bărbați și femei, buni și răi. Toți, fără nici o deosebire, trecem prin această “probă de foc” care este boala.

Dumnezeu îngăduie lipsurile și neajunsurile în viața noastră cu un scop anume; întotdeauna scopul lui Dumnezeu este relația noastră cu El. Menirea durerii trupești este să ne apropie de Hristos. Nu trebuie să fim dezamăgiți dacă Hristos ne refuză ceea ce Îi cerem și ne dă altceva mult mai important - mântuirea noastră sufletească. Sănătatea sufletească este infinit mai scumpă decât cea trupească.

Pentru trup, bolile sunt o băutură amară, iar pentru suflet - o tămăduire mântuitoare. Așa cum sarea împiedică putreziciunea cărnii și peștelui și nu îngăduie să se zămislească în ele viermii, tot așa orice boală ferește lăuntricul nostru de putreziciunea și descompunerea duhovnicească și nu îngăduie patimilor, ca unor viermi sufletești, să se zămislească în noi (Sf. Tihon de Zadonsk).

Bolile trupești curăță bolile sufletești. În vremea bolii noi simțim că viața omenească este asemenea unei flori care se usucă aproape imediat după ce își desface petalele și asemenea unui nor, care se risipește și nu lasă nici o urmă.

Slujitorii Bisericii pot veni cu predici și povețe despre teologia bolii, în special, a bolilor incurabile. Iată câteva repere: „Dacă te molipsești de vreo boală, inclusiv de SIDA, nu deznădăjdui și nu te împruțina cu duhul, ci mulțumește-I

lui Dumnezeu, că El se îngrijește ca să-ți procure prin această boală un bine.

Din lecția rostită către slăbănog: “Iată că te-ai făcut sănătos, de acum să nu mai greșești, ca să nu-ți fie ceva mai rău” (Ioan 5, 14), cunoaștem că pricinile bolilor sunt, de fapt, păcatele noastre și că, prin urmare, cea dintâi lecuire împotriva lor constă întotdeauna nu atât în picăturile prescrise de doctori, cât în picăturile care curg dintr-o inimă zdrobită și înfrântă. Boala este urmarea îndepărtării harului lui Dumnezeu de omul căzut în păcat, care este moarte a sufletului și a trupului.

Cele mai grele păcate, care au îmbolnăvit aproape în întregime societatea creștină, sunt:

- mândria;
- neascultarea (față de părinți precum și ieșirea de sub ascultarea preoților duhovnici, implicit a Bisericii);
- ateismul și indiferența.

“Zis-a cel nebun întru inima sa: „Nu este Dumnezeu!” (Psalmi 52, 1).

În anii de pe urmă, spun Sfinții Părinți, trei păcate mari vor stăpâni și vor pustii tot pământul:

- necredința în Dumnezeu;
- mândria;
- desfrânarea, cu toate fiecele ei.

Etapele restabilirii sănătății sufletești și trupesti

Restabilirea sănătății sufletești și a celei trupesti în viața creștină se poate dobândi străbătând următoarele etape:

1. Intrarea sub ascultarea unui părinte duhovnic iscusit;
2. Rugăciunea;
3. Postul și faptele bune.

Intrarea sub ascultarea unui părinte duhovnic iscusit

Rari sunt cei ce cunosc taina ascultării. Cel ce ascultă este mare înaintea lui Dumnezeu. El imită pe Hristos Care

Însuși ne-a dat pilda ascultării. Cel ce ascultă și-a pus toată nădejdea în Dumnezeu și de aceea sufletul său este pururea în Dumnezeu și Domnul îi dă harul Său. Domnul iubește sufletul ascultător și dacă-l iubește, îi dă ceea ce sufletul a cerut de la Dumnezeu. Cel ce ascultă este înger pământesc, dacă face ascultare fără cârtire. Duhovnicul, pentru creștin, este întocmai ceea ce este calapodul pentru încălțăminte, tiparul pentru cărămizi.

Ca printr-o sită este cernută întreaga omenire. Trec anii peste noi, suntem surzi la clopotele bisericilor care ne cheamă la pocăință și doar când vine durerea, boala ... moartea, îngroziți că toată știința medicală nu poate face nimic corpului nostru ruinat, atunci alergăm la rugăciunile preoților.

Când ne îndreptăm către duhovnic, nu cerșim doar iertarea păcatelor, care să ne ofere nădejdea mântuirii, ci, mai ales, așteptăm întărirea voinței, pentru a nu mai păcătui, știind prea bine că voința de până acum nu ne-a ajutat suficient, n-am învățat a o folosi. Această întărire a voinței se face, în mod sigur, prin rugăciuni și prin împlinirea canonului ce-l primim, dar mai ales prin alegerea căii de a nu mai păcătui. Iar CALEA duhovnicul este dator să ne-o arate, să ne încurajeze să mergem pe ea, să ne ia de mână și să ne conducă pașii noștri neștiutori, nehotărâți pe deplin, neobișnuiți cu acest mers întru curățire, în lumina totală. Să făptuim astfel și când suntem singuri, să putem fi văzuți de oricine, fără să ne rușinăm.

Sfatul duhovnicului are mare valoare pentru credincios. Duhovnicul dă „pastila” cea mai potrivită pentru boală. Dacă ascultăm de părintele nostru duhovnic, dacă avem încredere în el, să nu ne fie teamă că suntem povățuiți greșit. Dumnezeu va găsi întotdeauna mijlocul prin care să ne descopere adevărul.

A trăi în ascultare înseamnă să ne facem inima sensibilă la orice schimbare duhovnicească din viața noastră. Cine nu ascultă de duhovnic, nu ascultă nici de Dumnezeu.

Fără ascultare, fie el episcop sau preot, mirean sau călugăr se poate pierde, pentru că Dumnezeu îl părăsește pe acela care are prea multă încredere în propria sa inteligență”.

HIV/SIDA este o boală nemiloasă. Scăparea cea mai mare de această boală este în mâinile Celui de Sus. Acei deja infectați numai cu ajutorul Bisericii pot căpăta nădejdea față de viață. Aici pot fi informați despre semnificația bolii, pot fi împărtășiți cu Sfântul Trup și Sânge al Domnului, care duce la purificare și curățire. Biserica este prima povățuitoare care niciodată nu-i condamnă pe acești bolnavi.

Biserica și sprijinul persoanelor infectate

Principalele direcții de lucru ale Bisericii în scopul reducerii infecției HIV/SIDA și a grijii față de persoanele infectate includ:

- Organizarea unei rețele comune anti-SIDA, care va coordona toate activitățile și inițiativele în sfera profilaxiei SIDA;
- Susținerea proiectelor social-religioase privind inițierea „liniilor fierbinți” în problemele HIV/SIDA;
- Reabilitarea socială și protecția drepturilor persoanelor infectate HIV/SIDA;
- Consilierea și oferirea de consultanță pentru persoanele infectate;
- Suport psihologic;
- Grija față de copiii născuți seropozitivi;
- Lucrul în penitenciare cu această categorie de persoane.

Biserica este partea componentă a societății și joacă un rol pozitiv în dezvoltarea comunității și a tinerilor. Tradiția religioasă poate oferi o voce puternică societății civile. Astfel, Biserica se poate folosi de autoritatea sa morală și de standardele sale etice pentru a influența schimbările de atitudine ale semenilor în ceea ce privește felul în care sunt abordate problemele legate de combaterea HIV/SIDA. Această problemă este o provocare

pentru societatea noastră și nu se va rezolva decât în cazul în care aceasta nu va accepta și mesajul pe care îl transmite Biserica. Într-o țară ca Republica Moldova, unde majoritatea populației se consideră religioasă, implicarea Bisericii în schimbarea mentalității privind fenomenul HIV/SIDA poate fi o resursă colosală, care, folosită judicios, poate contribui la medierea acestui stereotip. Biserica trebuie sprijinită în eforturile ei de a clădi comunitatea, oferindu-i posibilitatea de a se implica cu idei în elaborarea unei strategii naționale în acest sens. Statul trebuie să fie deschis și să accepte Biserica în calitate de partener real, pentru a birui stigma, de care dă dovadă societatea față de persoanele infectate cu HIV/SIDA.

Prin intermediul Bisericii se încearcă a promova o atitudine de înțelegere a persoanelor care suferă de acest viciu. În comunitățile, în care valorile creștine sunt promovate corect, numărul de persoane infectate ar putea scădea considerabil. Biserica Ortodoxă are un cuvânt important de spus în domeniu, pentru că doar împreună pot fi atinse rezultate frumoase în prevenirea HIV/SIDA.

În acest sens, un frumos început a fost pus la Biserica „Întâmpinarea Domnului” din incinta Universității de Stat din Moldova. Grație colaborării cu Dispensarul narcologic au fost întocmite pomelnice, fiind zilnic pomeniți în sfintele rugăciuni atât cei care suferă de această boală nemiloasă, precum și cei care deja au decedat. Pomelnicele includ numele creștinilor ortodocși infectați și decedați din municipiul Chișinău. Ar fi o bună idee ca toate parohiile să se roage pentru suferinzi și pentru cei care trec la Domnul în rezultatul acestei boli.

De asemenea, la fiecare început de decembrie tot mai mulți slujitori se adună la o slujbă comună pentru victimele acestei maladii.

Prin astfel de acțiuni, în aparență simple și nesemnificative, se manifestă și crește dragostea față de aproapele, la fel sunt salvate alte vieți supuse riscului de a fi contaminate prin diferite modalități.

Răspândirea infecției HIV/SIDA, cauzele și căile de transmitere a ei, atitudinea societății față de aceste persoane trebuie să trezească pe slujitorii Bisericii ca să abordeze mai des această temă. Un element esențial al prediciei este adresarea către enoriași și credincioși, îndemnându-i la dragoste față de aproapele.

Persoana, care trăiește cu sindromul SIDA, este presată psihologic. Starea aceasta se manifestă, mai ales, în primele luni de adaptare cu boala. Această tensiune declanșează alte efecte nocive – marginalizarea din partea societății, pierderea sensului vieții, încercarea sentimentului de frică. Preotul trebuie să atragă o maximă atenție persoanei care s-a adresat după ajutor. În primul rând, este nevoie ca această persoană să se accepte singură pe sine, să alunge deznădejdea. Principalul scop al preotului este ca persoana infectată HIV/SIDA să-și recapete speranța și încrederea în forțele proprii, să se întâlnească cu Hristos.

Preotul are misiunea de a-l face pe om conștient de boala sa și de transmiterea acesteia. Această persoană trebuie să fie responsabilă de acțiunile sale în raport cu alți oameni, evitând transmiterea bolii. Pentru preot este imperativ de a cunoaște profilul bolii, etapele decurgerii infecției, metodele de tratament, adaptarea persoanei.

Grija preotului trebuie să se manifeste și în afara bisericii, adică la domiciliul persoanei infectate, mai ales în cazul bolnavilor la stadiul terminal. Este important să fie acordat ajutorul copiilor cu părinți infectați. În acest caz se apelează la întreaga comunitate.

Un pas important îl constituie lucrul cu persoanele infectate HIV/SIDA, dependente de drog și cele din penitenciare.

Preotul va face o monitorizare a tuturor cazurilor de infectare. El va acorda suport informațional, moral și spiritual părinților infectați care doresc să aibă copii, le va spune despre pericolele ce îl așteaptă pe nou-născut. De

asemenea, preotul va lucra cu cuplurile care vor să se căsătorească, dar în care unul dintre parteneri este infectat. Aceștia trebuie să înțeleagă că există șanse reale de infectare a partenerului sănătos.

Metodele profilactice și terapeutice trebuie respectate. Femeile infectate, care doresc să nască, trebuie să fie luate sub stricta supraveghere a medicului.

Clerul bisericesc trebuie să ofere informație completă și obiectivă referitor la această infecție. Acest lucru trebuie efectuat atât cu maturii, cât și cu copiii. Programul educațional poate fi promovat în cadrul școlilor duminicale, taberelor de vară pentru copii, programelor pentru tineri. Scopul de bază este educația în spiritul acceptării acestor persoane conform normelor bisericești, a valorilor spirituale. În rezultat, copiii în mod independent își vor controla acțiunile lor. Programele educative trebuie să-i familiarizeze pe copii cu toate pericolele vieții contemporane, ca aceștia să le poată învinge.

Copiii trebuie să fie educați de timpuriu în spiritul valorilor familiale, fidelității, milei, compasiunii, deciziei de droguri și de alte vicii.

Mănăstirile prezintă o bună oportunitate de reabilitare pentru persoanele infectate HIV/SIDA. De aceea este ideal de a crea centre de reabilitare pe lângă mănăstiri.

Fiecare parohie trebuie să includă în planul său individual de lucru munca cu persoanele infectate HIV-SIDA. La rândul lor, preoții au nevoie de o continuă perfecționare prin intermediul lecțiilor și seminarelor.

Problema persoanelor infectate HIV/SIDA a fost abordată la nivel eparhial, ceea ce a permis difuzarea unei informații veridice despre căile de transmitere, metodele de prevenire a răspândirii, a necesităților acestor persoane, psihologia persoanelor infectate HIV/SIDA.

Programa social-religioasă privitor la persoanele infectate HIV/SIDA este coordonată în mod centralizat. Acest

fapt permite adoptarea unei poziții unice a Bisericii în dialogul și colaborarea cu organizațiile guvernamentale și cele neguvernamentale.

Metoda fundamentală de stopare a răspândirii infecției o constituie întărirea duhovnicească și altoirea normelor morale în societate, realizată prin educația creștină.

Biserica Ortodoxă din Moldova mereu a jucat un rol cheie în educarea moralității, patriotismului, responsabilității sociale a tineretului. Și în condițiile actuale Biserica este aptă să vorbească autoritar și clar tineretului despre întrebările complicate ale eticii și existenței umane, despre sensul vieții și al valorilor adevărate.

Biserica este deschisă spre cooperare cu Statul și Societatea în sfera educației moral-creștine a populației; a dezvoltării unor programe necesare pentru persoanele infectate HIV/SIDA. Dar Biserica nu consideră posibilă colaborarea cu acele structuri care propovăduiesc, prin intermediul infectării HIV-SIDA, un mod de viață care vine în contradicție cu normele moralității creștine.

Biserica dorește să colaboreze cu mass-media din considerentul că aceasta are o influență majoră asupra populației. La moment, mass-media nu contribuie la creșterea moralității creștine, difuzând filmele de groază, pornografie, violență și agresivitate. De aceea Biserica consideră că mass-media poate deveni o sursă bună pentru a răspândi informații despre căile de infectare cu HIV/SIDA. Dar campaniile televizate de profilaxie a maladiei SIDA nu vor avea efect dacă nu s-ar impune și unele norme morale, valori spirituale.

În Moldova, la fel ca și în alte țări, persoanele cu HIV se simt izolate de societate, iar stigmatizarea și discriminarea sunt și în continuare cele mai serioase probleme în activitatea de profilaxie a HIV/SIDA, la fel în tratamentul și în susținerea persoanelor care trăiesc cu HIV.

După cum arată rezultatele cercetării¹, 74% dintre respondenți consideră că este necesară izolarea persoanelor cu HIV și crearea pentru ei a unor instituții medicale și sociale separate. Unii au afirmat că le este frică de persoanele HIV-pozitive, alții simt repulsie, furie sau indiferență.

În același timp, jumătate din populație consideră că persoanele HIV-pozitive au un comportament de risc: se injectează cu droguri, trăiesc în libertinaj etc.

Astfel, Biserica trebuie să intervină atât prin campanii de informare, cât și prin acțiuni concrete în prevenirea și depășirea acestei boli.

¹ Cercetarea cunoștințelor, a atitudinii și a comportamentului față de infecția HIV/SIDA, a comportamentului față de persoanele care trăiesc cu HIV/SIDA din Republica Moldova, Martie 2005, AFEW

Să luăm aminte

Biserica afirmă că toate bolile și suferințele, marginalizarea și ura reprezintă efectele păcatului, ale indiferenței față de legile și normele lui Dumnezeu. Biserica, urmând modelul lui Dumnezeu, se implică în tratamentul social al bolnavilor. Ea trebuie să lucreze cu persoanele dependente de droguri, care sunt grupul de risc.

Chemarea Bisericii în situațiile HIV/SIDA nu se deosebește de misiunea făcută pe parcursul veacurilor. Dar în același timp, situația contemporană, generată de epidemia HIV/SIDA, este nouă pentru Biserică și are specificul său, care este legat de caracteristicile bolii, rădăcinile morale și efectele sociale.

Grija de sănătatea omului – sufletească și trupească – revine totalmente Bisericii. Boala și suferința au nu numai un caracter negativ, dar și constituie calea cea mai bună pentru izbăvirea de păcat. Suferința îl ajută pe om să-l înțeleagă pe alt om suferind, îl îndeamnă la compasiune, solidaritate, la unicitatea neamului omenesc și atrage atenția la Dumnezeu și învățăturile Sale. Boala și suferința îi amintesc omului despre moarte – dar moartea este interpretată ca o treaptă de apropiere cu Dumnezeu.

Învățătura ortodoxă nu privește boala și suferința ca „plata” pentru „păcat”. Suferința este efectul păcatului, dar ea nu este obligatorie pentru mântuirea omului, doar pocăința te poate izbăvi de păcat.

Oamenii care suferă de boli incurabile, boli grele, constituie ținta grijii Bisericii, astfel ea zilnic se roagă pentru sănătatea oamenilor.

Evanghelia îndrumă oamenii nu numai la compasiune, dar și la manifestarea dragostei față de aproapele său, care poate lua diferite forme: milă, sprijin moral și material celor nevoiași.

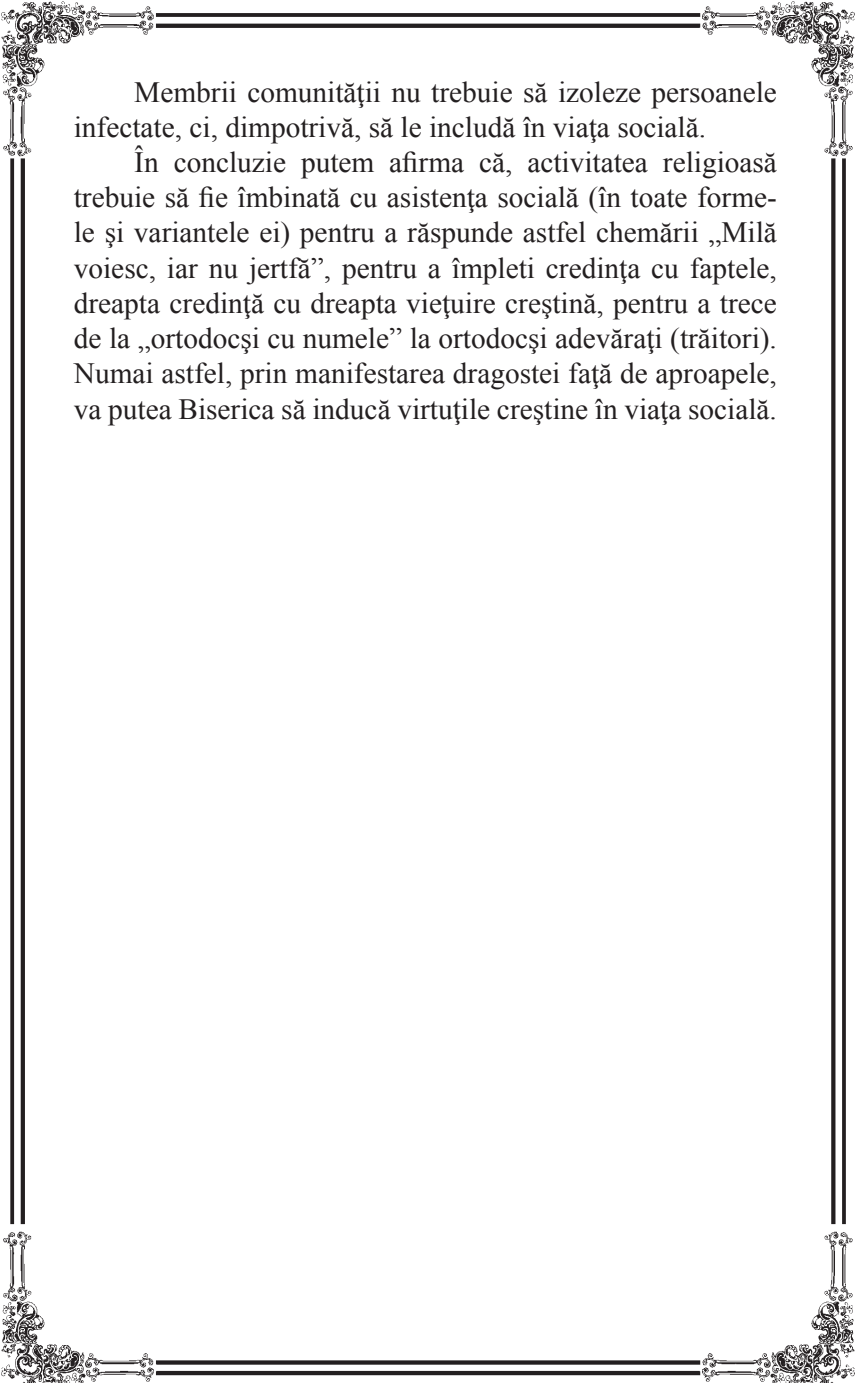
Biserica învață că trebuie să urâm păcatul. Cu toate acestea, nu trebuie de urât omul care a făcut păcatul: „Urăște păcatul, dar iubește păcătosul”.

În cazul epidemiei HIV/SIDA slujitorii bisericești și enoriașii trebuie să facă tot posibilul pentru ca persoanele infectate să nu fie tratate cu răceală, indiferență și ură în cadrul comunității. Persoana infectată HIV/SIDA dorește să obțină în Biserică o parte din Casa Domnului, o familie grijulie. Biserica trebuie să propovăduiască cu cuvântul și fapta, prin credință, că mila și dragostea pentru aproapele său alcătuiesc valoarea etică supremă.

În cazul când în comunitatea Dvs. sunt persoane infectate HIV/SIDA și până la momentul actual le ignorați sau nu știți cum să vă apropiați de ele, a venit momentul să o faceți. Nu vă fie frică, SIDA nu se transmite prin aer, veselă, insecte! De aceea plecați în vizită. Prezentați-vă și spuneți că doriți doar să conversați un pic. Încercați să descoperiți cel puțin 2-3 probleme ale familiei/persoanei în cauză. Nu vă entuziasmați pentru a afla totul deodată, dar pe rând. Oferiți, mai întâi de toate, înțelegere și empatie, ascultați fără a întrerupe. Dacă considerați că-i puteți ajuta cu ceva, spuneți-le de acest fapt. Dacă nu sunteți sigur că cineva îi va putea ajuta nici nu le spuneți despre așa oportunitate, mai întâi verificați-o, apoi transmiteți-o mai departe. În cadrul conversației atingeți tema credinței. Principalul tratament este credința în Dumnezeu, buna dispoziție și faptele întru numele lui Hristos (adițional, puteți da exemplul din Biblie cu vindecarea slăbănogului).

În cazul când stați de vorbă cu persoane neîmbiserici-te, care nu sunt gata să accepte învățăturile moral-creștine, spuneți-le că rostul Dvs. nu este de a-i converti, ci a le da o mână de ajutor.

Adițional, la slujbele duminicale implicați întreaga comunitate în discuții, comunicați enoriașilor informația pe care ei nu o cunosc, cultivați toleranța față de persoanele infectate.



Membrii comunității nu trebuie să izoleze persoanele infectate, ci, dimpotrivă, să le includă în viața socială.

În concluzie putem afirma că, activitatea religioasă trebuie să fie îmbinată cu asistența socială (în toate formele și variantele ei) pentru a răspunde astfel chemării „Milă voiesc, iar nu jertfă”, pentru a împlini credința cu faptele, dreapta credință cu dreapta viețuire creștină, pentru a trece de la „ortodocși cu numele” la ortodocși adevărați (trăitori). Numai astfel, prin manifestarea dragostei față de aproapele, va putea Biserica să inducă virtuțile creștine în viața socială.

Dacă ești infectat, nu pierde credința în Dumnezeu. Ceea ce este imposibil pentru om, este posibil cu ajutorul lui Dumnezeu! Iar ceea ce mărturisea Sf. Apostol Pavel rămâne valabil până astăzi: „Și nădejdea noastră este tare pentru voi, știind că precum sunteți părtași suferințelor, așa și mângâierii” (II Corinteni 1, 7). Astfel, să ne punem nădejdea întru toate în Domnul: „Și oricine și-a pus în El nădejdea, acesta se curățește pe sine, așa cum Acela curat este” (I Ioan 3, 3).



Publicația apare cu suportul Organizației
«Ajutorul Creștin din Moldova»